

ΣΤΗΝ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΑ

ΔΩΞ ANNA ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

Σ' εἶδα, παρθένα ἀσύγκριτη
Μὲ τὴν περίσσια χάρι
Νὰ κρύβης μὴ στὸ μάτι σου
Μὲ' ἀχτίδα ἀφ' τὸ φρεγγάρι·

Σ' εἶδα, παρθένα, ὁλόκληρη,
Καὶ μέσα στὴ ψυχὴ μου,
Σὰ τᾶσουρα δική μου
Ἡ εἰκόνα σου θὰ ἔῃ.

Τὰ δεκοχτῶ Μαῖαπριλα
Ποῦ σῶπλασαν τὸ σῶμα,
Ἀκόμη καὶ τὸν πόθο σου
Εὐώδιασαν στὸ στόμα.
Γι' αὐτὸ τὰ μῦθρα γίγνηκαν
Ὁ πλεῖο γαλάζιος ἤχος,
Κρῖνος λευκὸς ὁ στίχος,
Χρῶμα σκυρὸ ἢ γωιή.

Ἡ μητρικὴ πατρίδα μου
Σ' ἔχει ἐδῶ πέρα στείλει·
Τὸ πλεῖο γλυκὸ χαμόγελο
Σοῦ χάρισε στὰ χεῖλη·
Στὴν ὄψι σου ζωγράφει
Τὰ κάλλη της τὰ θεῖα
Καὶ μὴ κρυφὴ ἁρμονία
Σοῦ κλειοῦσε στὴ ψυχὴ.

Μὴν ἁρμονία πρωτάκουστη
Ποῦ τὴ ψυχὴ ὁδηγᾷ
Ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ φθάνουνε
Τ' ἀρώματα τοῦ Μᾶν,
Ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ χαίρεται,
Ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ μένει
Κάτι ποῦ ἐδῶ πεθαίνει
Καὶ μεσ' στὰ οὐράνια ἔῃ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ

I

ΠΟΤΕ σου δὲ μ' ἐννοιώσες κι' οὔτε τώρα
θὰ μὲ νοιώσῃς! Ἄν μέσα στὴ θλίψι σου
θλίψι γυναῖκας, ποῦ σὲ καθενὸς τὴ μα-
τιὰ καὶ τὰ λόγια νοιώθει τὴ φράσι «τὴν ἄφηνεν ὁ
ἄντρας της», — προσπαθῇς νὰ μαντέψῃς γιατί ἐγώ,
ποῦ τόσο σὲ λάτρευα, ἐγὼ ποῦ ζοῦσα μονάχα γιὰ
ένα σου χαμόγελο, γιὰ μιὰ σου μυχτιὰ, γιὰ ένα
μοναχό σου φιλή, ἐγὼ ποῦ στὰ πόδια σου ἔρριξα
μιὰ μέρα — ὅπως σὲ θυσιαστήριο — κάθε μου φι-
λοδοξία, κάθε μου πόνος, κάθε μου ὄνειρο, κι'
ὅλης τῆς καρδιάς μου τοὺς ἀμέτρητους θησαυ-
ροὺς, ἐγὼ ὁ πειὸ πιστὸς σου δοῦλος, ἐγὼ ὁ πειὸ
ἀφωσιωμένος σου σκλάβος, ἔφυγα μιὰ μέρα, γιὰ
νὰ μὴ γυρίσω πειὰ, ἀπὸ τὴ φωλίτσα, ποῦ ἐνό-
μισα γιὰ μιὰ στιγμή ποῦ εἶχα σκλαβώση γιὰ
πάντα τὴν εὐτυχία, ἂν προσπαθῇς νὰ τὸ μαντέ-
ψῃς ποῖος ξέρει καὶ τώρα, ποῦ θὰ διαβάσῃς αὐτὲς
τὲς λίγες γραμμές, ποῦ σὰν εἰκόνα πιστὴ θὰ σοῦ
παρουσιάσουν ὁλόγυμνη τὴν καρδιά μου, ποῖος

ξέρει, ἂν καὶ τώρα θὰ μὲ νοιώσῃς. Δὲν τὸ πι-
στεύω, ἀφοῦ ὡς τώρα δὲν μ' ἐννοιώσες. Σ' ἀγά-
πησα, τὸ θυμᾶσαι; Ἦτανε νύχτα βαθεῖα καὶ
στὸν οὐρανὸ τ' ἀστεράκια σκορποῦσαν τὸ γλυκὸ
τοὺς φῶς — σὰ μικρὰ καντηλάκια — καὶ φώτιζαν
καὶ τοὺς δύο μας. Εἴχαμεν τραβηχτῇ ἀπὸ τὸν
κόσμο κι' ἀκουμπισμένοι στὰ κάγκελα τοῦ μπαλ-
κονιοῦ, ἐνῶ στ' αὐτιά μας ἔφτανεν ὁ ἤχος τοῦ
πιάνου κι' ὁ θόρυβος τοῦ χοροῦ, δὲν λέγαμε λέξι,
σὰν νὰ φοβόμαστε νὰ ταράξουμε μὲ τὰ λόγια
μας τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Ἦσουν ὡμορφὴ —
καὶ πότε δὲν εἶσαι; μὲ τὸ κάτασπρὸ ἀπὸ κρέπ-
φιλὸ φορεματάκι σου, ποῦ ἄφηνεν ὁλόγυμνο τὸν
ἀγχιματένιο σου λαιμό, μὲ τὰ χρυσὰ σου μαλ-
λιά, ποῦ σὰ στέμμα — στέμμα ἀτίμητο — ἔστε-
καν ἀπάνου στ' ὠράϊο σου κεφαλάκι στολισμένο
μὲ δύο κατάμαυρα μάτια.

Σὲ κύτταζα γιὰ πολλὴν ὥρα σιωπηλός, ὡς
ποῦ τὰ μάτια σου στάθηκαν ἀπάνου στὰ δικά
μου καὶ τότες σοῦ εἶπα:

«Σ' ἀγαπῶ πολὺ, ὅπως κανεῖς στὸν κόσμο
ποτέ δὲν ἀγάπησε, ὅπως κανεῖς — ἴσως — ποτέ δὲ
θ' ἀγαπήσῃ! Σ' ἀγαπῶ καὶ ζηλεύω ὅχι κάθε
σου βλέμμα, ποῦ ἀδιάφορο σταματᾷ σὲ ἄλλου